

Слѣдъ малко се поопомнила, дошла на себе си. Гледа — мжжътъ ѝ съ *гривитъ* очи прѣдъ нея. Поуминалъ ѝ ядътъ. Утѣшила се и си казала : „Краката му сж криви, ама очитѣ му пѣкъ нали сж гриви!“ — Засмѣла се — спрѣли сълзитѣ и въздишкитѣ, вдигнали се мъглитѣ и облацитѣ, разяснило се небето, грѣйнало слънцето — оправило се врѣмето.

Оттогава баба Марта прѣзъ мѣсеца си мартъ често си спомнюва за това — и ту плаче, ту се смѣе : спомни ли си за краката криви, заплаква, завъздиша — врѣмето се разваля ; спомни ли си за очитѣ гриви, зарадва се, засмива се — врѣмето се разхубавява.

4. Баба Марта плаче за винцето си.

Сега пѣкъ азъ ще ви разкажа, какво ми е разправялъ дѣдо ми Божилъ за това — защо плаче баба Марта и разваля врѣмето прѣзъ мѣсеца си мартъ — каза Стойко и започна.

— Баба Марта и братята ѝ — голѣмъ Сѣчко и малѣкъ Сѣчко — имали общо лозе. Отъ него налѣли три бѣчви вино — за всѣкиго по една. Бѣчвитѣ оставили въ обща маза. Голѣмъ Сѣчко цѣлъ день ходилъ, скиталъ по калове, по студове; снѣгъ го валѣлъ, вѣтъръ го духалъ. Вечеръ се връщалъ изморенъ измокренъ. За да си възвърне изгубинитѣ сили, той сѣ си попийвалъ—по чашка по двѣ, по килце по двѣ, докато си изпилъ виното до капка. — Сжщото правилъ и малѣкъ Сѣчко : като брата си—по рѣкитѣ ходилъ, ледове чупилъ, снѣгове топилъ ; върне се вечеръ въ кжщи, капналъ отъ умора. Хапвалъ си, пийвалъ си чашка, двѣ, литъръ, два, докато и той прѣсушилъ своята бѣчва. Баба Марта държала своята бѣчва непобутната. Братята хвърлили око на сестрината си пълна бѣчва. Намислили да изпиятъ и нейното винце.